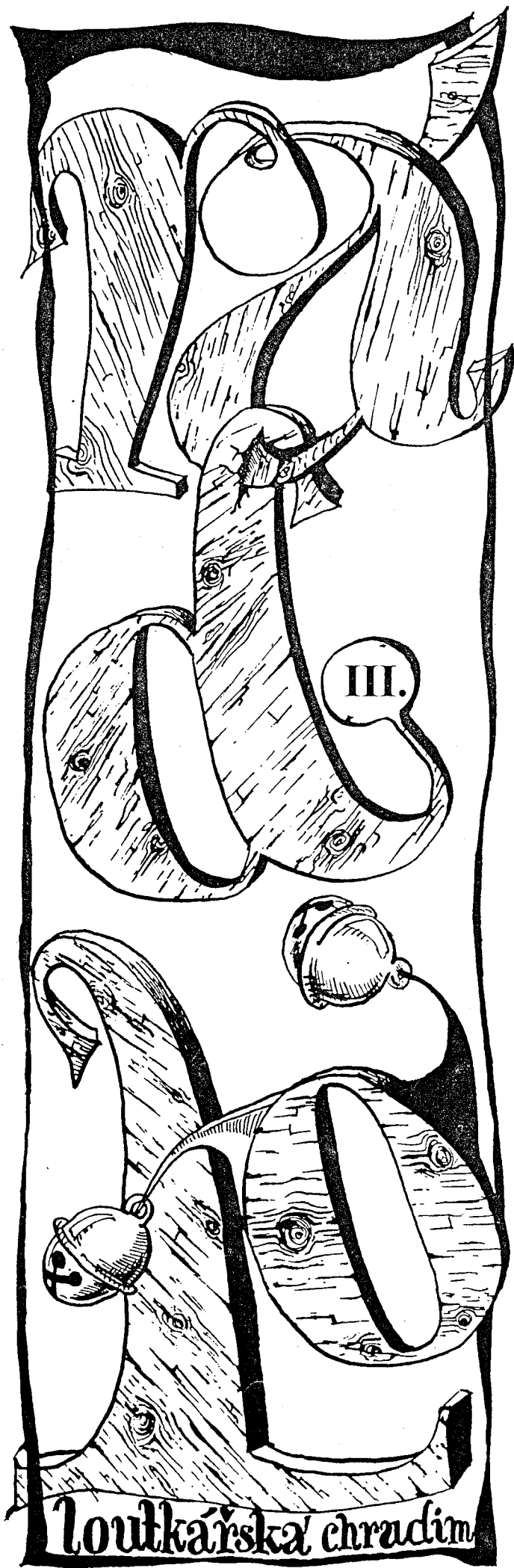

III.

loutkářská chrádim

Tato stránka neslouží k ničemu jinému, než k zapisování telefonních čísel sympatizujících i sympatizantů, k zapisování vzkazů náhlých i unáhlených, suchých až nejsušších. Prostě ke všemu, co se ve vaší milé hlavičce urodí...

Velký rozruch se spustil kolem článku o „Slavnostním zahájení LCH“. Článek je negativní. Není zlý, ale přesto je negativní. Rádlo zveřejňuje i takovéto názory. Proč? Tento článek míří do našich řad, nikoliv na chrudimské. Organizačně je vždy co zlepšovat - proto tedy takovéto články a následně vyvolané diskuze. Přiznávám, že jsme opomněli zdůraznit, že toto není oficiální stanovisko, ani názor redakce. Jedná se prostě o názor (kontroverzní) jednoho z účastníků. Tolik k tomuto problému.

Trošku jinou stránku věci představuje podpora široké veřejnosti. Nežijí v Chrudimi a neznám tak důkladně zdejší názory na konání LCH. Jsem tady asi po desáté až minulosti si pamatuji jen minimum negativ. Spíše si pamatuji, že chrudimská veřejnost nám ve svém krásném městě nabízí pomoc, která umožňuje existenci tohoto festivalu.

Znám festivaly (tradiční a zavedené), které zkoumají na nezájmu místní veřejnosti. Pro porovnání - na zavedeném festivalu Šrámkův Písek nepotkáte diváka z řad místních obyvatel, zato chrudimská představení bývají vyprodána, nebo alespoň velmi dobře navštívena. Na Šrámkově Písku si účastníci o nějakém slavnostním zahájení, nebo třeba zpravodaj v koncepci Rádla mohou nechat jenom zdát.

Tvrdím, že festivaly mají pro život města smysl. Dávají obyvatelům pocit, že se v jejich městě děje něco důležitého, na co mohou být hrdí. LCH se Chrudimáci mohou opravdu pyšnit - festival je kvalitní, dobře organizačně zajištěný a navíc organizátoři přicházejí každoročně s novými nápady. Jsem přesvědčen, že všichni účastníci LCH o Chrudimi vyprávějí jako o městě, které je krásné a až neuvěřitelně pohostinné... A to je přece dobrá propagace.

Vrátím se ještě jednou na začátek - jestliže o něčem ve zpravodaji napíšeme „negativně“, myslíme to vždy jako podnět k diskusi, nikoli jako zásadní odsudek. Jsme chrudimským vděční za vše, co pro nás loutkáře dělají a myslíme si, že to nedělají vůbec špatně. Právě naopak. Chceme se do Chrudimi vracet na festival. Tímto vás tedy prosíme: „Milí Chrudimáci! Podporujte svůj festival a přijměte náš dík za vše, co pro LCH děláte.“

Jaroslav Stuchlík

Drbu Drbu

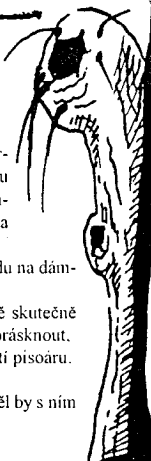
POZOR!!! Šéfredaktor Šilas vyšiluje. MM

Včera kolem čtvrté hodiny ranní naše vzorná redaktorka Markéta usoudila, že z redakční místnosti je to už v tomto stavu únavy na dámský záchod daleko. Vtipně rozhodla, že na pánský záchod je to blíže. Posléze skončila tak, že si ruce chtěla umívat v pánském pisoáru (toto napsal Šilas).

Šéfredaktor Šilas na to: To jsem zvědav, Markéto, kam si budu na dámském záchodě přikládat vložku.

P.S. Vzorné redaktorce Markétě se asi na pánském záchodě skutečně zalíbilo, protože ho s vervou navštěvovala i dnes. A musím prásknout, že si u autora Kocoura v troubě objednala školení v použití pisoáru. (pozn. Rebel)

Redakční pes Šotek se zamiloval do modrého svetru a chtěl by s ním koťátka.

Program:

dnež:

MALÝ SÁL

- 10.00 Bio desilusion (ZUŠ NA STŘEZINĚ, Hradec Králové)
- 14.00 Kníže Maxmilián aneb překažený funus, to jest pomsta mocné Zorobelíny (LD STAROST Prostějov)
- 16.00
- 18.00 JEN PRO SEMINARISTY

KINO

- 10.00 Námluvy princezny Prozerpíny (KRAJÁNEK LEDENICE)
O ptáku vzácném...
Na jednom vršku (DLS OB BLUČINA)
- 16.00 O zazděné slečně (OPAL Opava) JEN PRO SEMINARISTY
- 18.00

DIVADLO K. PIPPICHA

- 17.00 Zvířátka pana Krbce (LD JISKRA Praha)

LETNÍ SCÉNA

- 18.45 L'ubica Smitková (jazz a muzikál)

MUZEUM

21.30 LOUTKÁŘSKÝ BÁL

zeitr:

MALÝ SÁL

- 14.00
- 16.00
- 18.00 Hostinec u zlomeného mnicha (RÁMUS Plzeň)

- 14.00 Větrný mlynář a jeho dcera (VYDOHLEĐENO HK)
- 16.00 JEN PRO SEMINARISTY
- 18.00
- 21.30 Večer osobností - Jan Dvořák

KINO

- 10.00 Kašpárek chodí pěšky (ČMUKAŘI Turnov)
- 16.00
- 18.00 Svatební košile (ZUŠ NA STŘEZINĚ HK)
Pasáček vepřů (LS ZUŠ Žamberk)

DIVADLO K. PIPPICHA

- 17.00 Koza Róza (LD ROLNIČKA Kopřivnice)

LETNÍ SCÉNA

- 18.45 BAND Františka Macha

Smršť

redakce:

Bio desilusion

Miluju biograf, zbožňuju biograf... Skvělý nápad, jak použít loutky trošku jiným způsobem. Krásné vtípky založené na detailu, propojení všech prostorů, oživení „filmové produkce“ kabaretními výstupy. Vážně super. Dokonce i vtahování publika do hry, které jinak z duše nesnáším, mě bavilo a hlavně neobtěžovalo. Herci, přestože poměrně mladí, jsou schopni nejen soustředěné hry, ale i pohotové improvizace. Cynismus němých filmů i poetika začátku století všem evidentně sedla. Byli schopni si do hry propašovat i interní vtípky, které však nebyly na úkor srozumitelnosti zbylému publiku (drazí Bifuláci, Drahomír je v Kladně, což jistě víte a pokud já vím, moc se mu tam líbí). Nejsem si jistá, do jaké míry se dá předpokládat, že fůrky německého textu jsou srozumitelné většině publika, hlavně těm mladším, ale budiž. Já jsem se velmi dobře bavila a to nejen proto, že jsem též odchovankyní stejné ZUŠky.

MM

I. PEŘINOVÁ - TŘI ZLATÉ VLASY DĚDA VŠEVĚDA

Ohromné vedro, stoupám po schodech do divadla, ohromný barák, ohromné schodiště, mnoho lidí. Je toho na mě nějak moc. Vstoupím do velkého sálu, vidím velkou scénu.

Začíná představení. Tři mechanické panenky „tančí“. Hra se začíná rozjíždět a dobré vtípy zbystřují mou pozornost. Rozhlédnu se kolem sebe a vidím, že i ostatní lidé se baví. Zlepšuje se mi nálada. Po několika minutách jsem vtažen do děje a zcela zapomínám na všechny velké věci, objekty a masy, které na mě působily téměř depresivně. Nevadí mi ani zmiňovaná velká scéna, ve které naopak nacházím příjemná překvapení. Příběh graduje a já zjišťuji, že si nevědomky přeji, aby rostl výš a výš. Kruhy se uzavírají a mění se v obrovské kotouče, kterými se přímo opíjí moje divácké srdce. Vše se důsledně dorovnává, včetně posledních restiků, které se prostě v průběhu hry nestihly. Je tu konec hry a já jsem zcela ohromen faktem, že tolik velké práce na jevišti zvládlo pouze pět lidí.

Vycházím z divadla s velmi dobrou náladou a sám sobě se divím, že mi nálada během hodiny může vyskočit o tak velikánský kus vzhůru.

V. B.

Námluvy princezny Prozerpíny

Tak jsem se těšila, když jsem se dočetla o dovádivé hudbě, o švihu, nápadu, o příchuti syrovosti a opravdovosti... Vážně nechci být zlá, ale to, co jsem shlédla byla taková nuda, že asi budu muset. Nezlobte se na mě, milí Krajánci, ale kde jste potratili ten slibovaný švih? Co bylo na té vaší hudbě tak dovádivé (kromě hudebníků samotných)? Ani výprava se mi moc nelíbila. Chápu, že v podmínkách amatérského divadla se nedají dělat zázraky, ale tohle na mě bylo příliš. Nebo jste snad roztomilou kýčovitost své scény minili jako žert? A co ty spartakiádní oblečky?

Docela se mi líbilo, jak jste vedli loutky, ale vedení oddělené od mluvení je už trošku pasé. Hrozně to mate, zdržuje a loutky, tím že jsou při svých pohybech bez textu úplně tiché, působí hrozně neživě. Vůbec mě tak napadá, jestli to není spíš text pro marionety, protože použití maňásci se zde vůbec nemohli projevit ve své „vrozené“ pohyblivosti a živosti.

A vůbec, chtělo by to škrtat, škrtat a škrtat. Možná by tomu pomohla alespoň občasná změna rytmu a menší důraz na pauzy (dělané snad kvůli srozumitelnosti). Vážně, ještě jednou se omlouvám. Víím, kolik vám to všechno muselo dát práce, ale třeba vám mě, byť ostré, připomínky nějak pomohou. Aspoň doufám.

MM

Ohlasy na Bifuli

Co se ti líbilo, nelíbilo... No byla tam spousta..., bylo to takový.. originální, vůbec by mě to nikdy nenapadlo, to jak tam dělali... to kino se mi strašně líbilo. - Mě se hrozně líbilo to, jak se to hrálo, ale i ty přestávky, třeba jak tam zpívala ta pani. - Vel'mi milé to bolo. Najviac sa mi páčila jemná hra tváre toho uvadčča. - Mně se líbilo všechno. - Nejvíc se mi líbila masožravá babička. - Moc hezký, úplně nejlepší představení. - Mám na to rozporuplné pohledy. Nemyslím si, že to bylo určený dětem, přestože to bylo prezentovaný jako pro děti. A co bys jim vzkázal(a)? Ať se mají fajn a ať v tom pokračují, že se mi to moc líbilo, že jsou mi moc sympatický. - Ať to dělaj' dál. A co nanuky? Já jsem nanuka neměla. - Je to milý nápad, ale já osobně nemám ráda nanuky.

OHLASY DRAK

VB: Líbilo se ti toto představení?

JAKUB, 9 let: Představení se mi moc líbilo.

VB: Našel bys něco, co se ti nelíbilo, co nebylo tak pěkné?

J: Ne.

VB: Jaká byla tvoje nejoblíbenější postava?

J: Plaváček.

VB: Co jsi říkal na krále, otce princezny?

J: Král byl zlý a zasloužil si trest na lodi.

VB: Myslíš si, že je to v normálním životě také tak, že zlo je potrestáno?

J: Myslím, že někdy ano.

VB: Díky za rozhovor. Čau.

VB: Jak se ti líbilo toto představení?

MLADÁ SLEČNA: Líbilo. Myslím, že to bylo dost postavený na efekty. Já to moc ráda nemám, ale tady mi to moc nevadilo. Celkově to bylo příjemný.

VB: Bylo něco, co se ti nelíbilo?

MS: No, to nemohu říct. Je to moc brzo po představení.

VB: Jaká byla tvoje nejoblíbenější postava?

MS: To je těžký. Asi ty tři slečny. Ale víc nevím, je to moc brzo.

VB: Nebudu tě mučit, děkuji za rozhovor. Ahoj.

MS: Ahoj.

VB: Jak se ti líbilo představení?

KÁČKA, 10 let: No bylo pěkný. Líbilo se mi.

VB: Co konkrétně?

K: Všechno.

VB: Která postava třeba?

K: Tři sudičky, protože byly srandovní. A Plaváček taky, protože dobře hrál.

VB: A kdo se líbil tobě nejvíce?

HÁBA: Mě se líbil samozřejmě Plaváček, protože jsem divačka zaměřená především na mužské postavy.

VB: Na které partie se specializuješ?

Plovací blány?

H: No comment.

VB: Pardon a děkuji.

ohlasů:

OHLASY NÁMLUVY PRINCEZNY PROZERPÍ- NY

VB: Líbila se ti pohádka?
HOLČÍČKA, 4 roky: Jo, lí-
bilo se mi zpívání a mluvení
a ty holky, jak to tam takhle
dělaly.

VB: A co kašpárek?

H: Byl hodnej, ale trochu se
mi nelíbil.

VB: Děkuju. Ahoj.

VB: Jak tě bavilo divadlo?

HONZA, 7 let: Hezký, bavilo mě to
celou dobu. Nejlepší byl kašpárek.

VB: Měl být Vašek králem?

H: Jo, zasloužil si to.

VB: Děkuji.

Lektor semináře A uvedl pár postře-
hů, které by si ledeničtí měli uvědomit:
1. Velryba není ryba, ale savec. 2. Hud-
ba hradní stráže byla výborná.

VB: Jak se líbila hra?

VLAĐKA, 14 let: Bylo by dost co zlep-
šovat.

VB: Například?

V: No, zacházení s loutkou nic moc,
výslovnost mizerná, zvláště to polyká-
ní koncovek.

VB: Něco se ti snad líbilo nebo ne?

V: Hudba byla pěkná, akorát to počí-
tání by mohli říkat potichu. Jinak nic
moc.

VB: Díky.

VB: Jak se líbilo představení?

XY: Já se teď probudil, sorry.

VB: Pardon.

VB: Jak se líbilo představení?

XY: No, to je těžký. Moc se mi to ne-
líbilo.

VB: Něco konkrétního?

XY: Ne, někdy mi to přišlo bejt trap-
ný.

VB: Díky.

O ptáku vzácném

Protože znám předlohu tohoto představení v
originálním provedení turnovských Čmukařů. Sla
jsem na toto představení trochu s obavami. Div-
ky blučinského souboru mě však mile překvapily.
Přesto, že mám výhrady k začátku - dvoreč-
kovou metodu, jak pojmenovává můj kamarád
začátek ve stylu „...a co kdyby jsme si dneska
zahráli divadlo...“, nemám příliš v lásce. Líbilo
se mi zaujetí, s nímž dívky hrály. I loutky samot-
né a řešení celé scény mě zaujalo, přišlo mi vel-
mi vtipné, i když ošklivé.

Na jednom vršku

Tohle představení bylo o dost jiné. Mrzelo mě,
že nebyly příliš propojeny píseň a jednání lou-
tek. Dobré fórečky, ale celá inscenace se mi zdá-
la hrozně nespojená. Loutky se mi docela líbily,
hlavně nahý Cyprián znázorněný holou rukou.

...aneb Kdo seje vítr, sklízí bouři.

poroty:

Loutkářská přehlídka pokračovala včera odpoledne svéráz-
nými pohádkami dvou dětských souborů. Jako první se předsta-
vil Krajánek z Ledenic, pro nějž Alena Kopáčková a Zdenka
Zaimlová upravily středověký anonym „Namluvy princezny Pro-
zerpíny“. Druhý soubor Osvětové besedy Blučina předvedl drob-
ničky dvě - „O ptáku vzácném“ a „Na jednom vršku“.

Umýslně oba soubory shrnuji. Spojují je totiž dva
základní protipóly - plus i mínus. Tím obrovským kladem je chuť hrát divadlo, láska k loutkám, nadšení.
Záporem se pak jeví prozatimní bezradnost, jak s loutkami naložit. Pochopitelně jsou mezi jednotlivými
výkony děti rozdíly.

V případě Krajánku... Proč nerozehrát celou dekoraci hradu? Vždyť tolik různých okének prostor
nabízí. To vše souvisí i se hrou maňášků. Když mám třeba princezně dupnout na nohu, proč ji celou jen
přirazím zády ke zdi? Například použitím všitých nožiček mohu tento úkol splnit dokonale. Dále se nabízí
bohatší použití rekvizit. I to maňáškům sluší. Rozehráni akci nepomohl ani nepřilisi použitelný trůn, zrea-
dlo a erb - na maňásky je to trochu málo. Spíše než o klasické maňáškárně bych opatrněji hovořila o
„maňáskové konverzačce“. Zmíněnému stylu neprosněla ani rozdělená interpretace. Vpád kabaretní rekla-
my pak beru jako minulé se s (plánovaným?) žánrem.

Soubor Blučina začal stylově čistěji. Na čtyřech židličkách otočených sedadly do publika se jednoduchými
improvizovanými marionetami odchrává pouťové představení o ptáku, který kadí zlatá vejce. Pan král,
princezna, loupežníci, Kašpárek... Vedení loutek s velkou nadsázkou. Herci se však málo věnovali dife-
renciaci jednotlivých postav.

Soubor pokračoval kramářskou písničkou o Panu Mírkovi a spanilé Paní Jitce „Na jednom vršku“.
uvedenou plošnými loutkami. Trochu chyběla živá muzika, která k tomuto žánru patří, zpěvačku je však
třeba pochválit.

Jen dva body na závěr. Za prvé: nenechte se odradit a nezaněvřete na tuto krásnou a radostnou práci
(jinými slovy - povedlo se, ale mohlo to být lepší). Za druhé: po pointě pohádky „O ptáku vzácném“ jsem
se musela podívat do programu, jestli ji nenapsal Jára Cimrman.

Blanka Josephová - Luňáková, ostatní členové poroty se s tímto názorem víceméně shodují

BIO DESILUSION

Tak trochu kabaret, cirkus, biograf, ode všeho trochu. Dábelický záměr loutkářského souboru Bifule z
Hradce Králové, který nás všechny, jak se mi zdálo, příjemně naladil, osvěžil, pobavil.

A to bylo věru to hlavní, co si tento „kus“ kladl za cíl. Možná, že slovo dábelický se zdá být příliš silným
výrazem, ale při vzpomínce na „holku modrookou“ a la babu nenasytou, či jiné lahůdky z kuchyně rodiny
Rufitových je jasné, že jde o milý přírůstek toho, co jsme viděli. Tedy zábavu v tom nejlepší smyslu.

Možným problémem tohoto lahůdkářství byla absence, či neurčitost jakéhosi rámce, nebo prohloubení
lehce nahozených rodinných vztahů. Možná, že chyběla ještě větší „drzost“ protagonistů, která by dovolu-
vala zajít ještě dál v jevištní imaginaci kusu a snad pomohla řešit nenadálé situace. Vytvářet iluzi i za cenu
úteků, to když promítací stroj zakoupený od konkurence odmítá službu.

Přes všechny zmíněné bolistiky však nejde o velké Bio desillusion, ale o velké Bio ilusion.

The end

Pavel Rejman (a víceméně i ostatní porotci)

Kdo by neznal příběh Robinsona, říkáte si před představením souboru D - Dílna Studia Dům Brno.
Vstupujeme sebestě do sálu, kde na jevišti už méně sebestě sedí socha. Víme, je to on - sám Robinson.
zahleděn do sebe nebo do dálky? Ano, samo sebou bude to o samotě. Rozhodnete se předem. Sedíme v
moři diváckých očí a pouze si nám napovídá, že se zde odehraje drama člověka a nebo drama několika
lidí? Lidé dospívající, kteří, tak jako Robinson, mají touhu po poznání. Toto romantické téma celého
příběhu D. Defoea je ústředním akordem celé kompozice. Prožitek, který herci celé představení skrývají za
roušku na tváři, se na diváky valí v materiálu dřeva, v manipulaci se scénou a objekty na ni. Pociťuji
setkání s kolektivní harmonií celého souboru, která se soustřeďuje pouze k jedné osobě, my víme, že je to
opět ON. Robinson se zrodí jako klučina, mluví slabším, křehčím dívčím hlasem, pak dospívá v muže a
dozrává v starce, který prožít si svůj příběh na ostrově neodolá romantické touze vrátit se zpátky. Všichni
se do něj vtělesňují a ztotožňují se s jeho příběhem. Rozeznávám, že se nejedná o povrchní záznam cesty na
ostrov a zpátky nějakého ztroskotance, ale o kolektivně hlubší výpověď. Masivní instalace několika obrazů
a manipulace s vysochanými těly je fyzicky náročná, avšak dává celému příběhu pevnou a syrovou atmo-
sféru přístavu a lodních doků. Medové violoncello, občasné tklivé tóny duše houslí, kvilení větru větrostro-
je, šum mušlí mušlostroje, celou sentimentální a romantickou fikci doplňuje melodii moře. V divadle není
vyschlo. Snad i dramatická linka se vlní dle příkazů pohybu oceánu. Vrátil se zpět k sobě samému roze-
znal jsem, že v tomto kolektivním díle se probudil správný duch. I když úplný závěr, připomínající odliv do
ztracena, ne úplně vyšel, respektuji ho jako v této poetice jediný možný. Věřím, že podobný konec nevez-
mou osudy mladých Robinsonů ... do ztracena ... do ztra ... do ztr ... do ... d ...

PŘEDSTAVY

Kdoco

Loutkářský soubor OPAL Opava
O ZAZDĚNÉ SLEČNĚ

František Navara

Tak trochu parodie na rytířnu hraná replikami starých marionet. Hlavní padouch bude potrestán.

Loutkové divadlo STAROST Prostějov
KNÍŽE MAXMILIÁN ANEB
PŘEKAŽENÝ FUNUS, TO JEST
POMSTA MOCNÉ ZOROBELÍNY
Text lidových loutkářů v úpravě I. Čecha
a T. Zeleného je hrán historickými
marionetami.

Loutkové divadlo JISKRA Praha
ZVÍRÁTKA PANA KRBCE
Klasické marionetové představení
vycházející z populárního večerníčku.
Jeho autory jsou S. Havelka, P. Chvojka,
V. Renčín a P. Slunečko.

Moji milí mlsounci a mlsounkové, doufám, že jste si v prvním čísle Rádlu povšimli trochu zmateného úvodu k mé rubrice divadelních receptů. Dnes se konečně dostávám znovu ke slovu a slibuji, že tentokrát nebude chybět ani začátek receptu.

MM

O souboru

Soubor OPAL datuje svůj vznik k roku 1972, avšak to si nikdo ze současných členů nepamatuje. Na Chrudim jezdí od roku 1994, vždy s obměněnou sestavou (někdo odejde, někdo přijde, někdo otěhotní...)

LD Starost vzniklo v roce 1983, ale vystupuje až od roku 1986. Od původního rodinného divadla s maňásky přešli k marionetám na drátě, jež používají ve většině své tvorby.

Soubor byl založen před 85 lety v Kobylisích, kde pravidelně hraje klasické i moderní pohádky a to převážně pro děti předškolního věku. Dnes má přes 30 stálých členů.

Špagety Ála Itálie

Nejdříve ze všeho prohlédneme spíž, a pokud v ní nenajdeme česnek, oregáno, olej, či dokonce ani špagety, jdem na oběd k sousedům, nebo si dáme chleba se solí. Pokud seženeme alespoň špagety a oregáno, pustíme se do vaření.

Do vroucí osolené vody vložíme nenalámané špagety - kdo znesvěcuje špagety lámáním, ať si dá kolínka s kečupem - a uvaříme je. Pokuste se je nerozvařit, rozvařené špagety jsou dobré tak do těstovinového salátu, ale o tom dnes psát nechci. Uvařená špageta se pozná podle toho, že se hozena na dlaždice přilepí a nespadne (pozor, někdy se lepí ještě ne zcela dovařené špagety, takže doporučuji po vychladnutí na dlaždičkách ochutnat). Nezapomenete-li do vody na špagety kápnout trochu oleje (já na to kupříkladu zapomínám téměř vždy), je pravděpodobné, že se vám špagety nepřilepí ani k sobě, ani ke dnu. Uvařené špagety je dobré propláchnout tekoucí vodou, ale pro nás lenochy to rozhodně není nutností - pokud se nepodaří přesolit vodu,

VUJEME:

doručení

Ku prospěchu věci podstatně zkrácený text využil takřka vše, co bylo cenné. Lehce archaicky se tvářící text, současně se tvářící režijní záměr. Kolektivní cena za individuální herectví a cena Za dramatické zvládnutí Zazděné slečny Františka Navary.

Nadhled a milá nadsázka, výborná hudební stránka inscenace - členové souboru hrají a zpívají vlastní písně.

Dramaturgický bonbónek, překvapivě dobrá dramatizace. Mimořádně dobří „mluvíči“ i řada řemesla znalých animátorů.

to pak doporučuji průplach skutečně důkladný.

Ale vraťme se k tomu nejdůležitějšímu. Voda se špagetami pěkně bublá a my se znovu můžeme vydat na průzkum spíše a zvážit, co z našich zásob se do špaget Ála Itálie hodí. Mohli bychom upotřebit cibuli, špek, rajčata, papriky, ale i ředkvičky či kedlubny, houby, olivy, snad i nějaký ten salám, určitě se nám hodí česnek, sýr a oregáno. Kdo má v úmyslu zkazit to všechno čtvrtlitrem kečupu, ať na to buď zapomene, nebo roztrhá můj recept a jde na kolínka.

Popíšu teď vegetariánskou variantu špaget Ála Itálie, ale kdo je masožravý, může začít cibulkou na špeku, přidat salám a pokračovat se mnou. Takže na oleji osmažíme na plátky nakrájený česnek - čím víc, tím líp, když bude z celé paličky, jediné dobře (nebojte se, osmažený česnek nepálí, ani nesmrdí). Olej musí být dobře rozpálený.

rozhovor

Naši dva přesdvacetiletí nám kazí náš věkový průměr. Zkoušíme hrát se všemi druhy loutek a i po nevydařených kouscích neupadáme na duchu a těle a opět se vrháme do loutkářské řehole. Dokonce se zúčastňujeme i činoherních přehlídek, avšak méně úspěšně - ale ještě není všem dnům konec.

Hrozí jí kobkou zatuchlou,
poslouchat nebude-li,
ona si pořád mele svou
a otec má nervy v keli.

Co to slyším? Co to vidím? Konečně odborník, vzdělanec. Poslyšte, nechtěl byste tu zůstat? Na Kulíkově není kastelán. A hrad bez kastelána pustne a chátrá.

To poznáme tak, že do něj hodíme drobeček chleba, nebo kápne kapku vody a olej začne pěnít (můj děda do oleje plival, ale to nedoporučuji, zvláště nejste-li v kuchyni sami). Správně osmažený česnek má světlounce růžovou barvu - pozor, hnědá není ten správný odstín !!! V okamžiku, kdy česnek zrůžoví, můžeme na pánvičku přidat další předem nakrájené ingredience - tvrdou zeleninu (např. ředkvičky) dřív, patlavou (rajčat apod.) až na konec. Vše trochu osolíme, okořeníme dostatečným množstvím oregána a osmahneme, v případě nutnosti i podusíme do požitelná. Vzniklou směs nalijeme na uvařené špagety, posypeme sýrem a pustíme se do toho. A ještě rada na závěr, nemáme-li v lednici sýr na strouhání, můžeme ve směsi na pánvičce rozpustit nějaký tavenák.

Dobrou chuť !!!

diskuze

„Diskutovat se nebude,“ prohlásil lakonicky Luděk Richter hned v úvodu prvního diskusního fóra v divadelní kavárně DKP. „Vy budete poslouchat a my vám sdělíme konečnou a jedinou pravdu. A Václavka vám sdělí, co si mají myslet děti. Kdo by to mohl zapomenout, bude si dělat poznámky!“ Věta zabrala - notoričtí mluvkové se zvedli a šli se vykecat do hníčků a tradiční ochrapové si zalezli do nejbližšího kouta a začali dadat. Rozhodl jsem se vyšší moci neprotivit a vytáhl si notes, do kterého jsem si postupně zapisoval.

Kdos dobrý, pomoz mi ji vysvobodit - *Mravenec Žamberk*

Děti se názorově dělily na dvě skupiny a proto bylo možné dozvědět se, že:

- představení bylo zajímavě jednoduše provedeno, ale chybělo více výrazových prostředků
- představení mělo spád, ale nudilo střídání scén
- hezky hráli, ale špatně vyslovovali
- líbily se proměny kytarového pouzdra, ale některým loutkám-nástrojům děti neporozuměly

Dospělí se v průběhu diskuse dostali do koncepcí rozepře o úhel pohledu pro hodnocení tohoto představení. Zda hodnotit z pohledu dramatické hry nebo divadla. Ostřejší výměnu názorů ukončil Akram, který ji završil slovy: „Neháním jejich práci, vidím ji a cením si jí, ale nebudu tvrdit, že jsem se nenudil, když jsem se nudil.“

- dobré nápady s nástroji
- hezky zpívali
- nadprůměrné dovednosti dětí
- představení mělo svou strukturu usíťtu podle univerzálního klíče
- zajímavé příznakové loutky z nástrojů
- první půlka jela, druhá se táhla - špatná gradace, jednotvárný rytmus
- v monotónním popisu chybí zkratka při druhém a třetím opakování

Světlovská balada - *Dramatická školička Svitavy*

Děti nevěděly, proč byl jelen zastřelen, ale bylo fajn, že tam nezástal ležet.

- ty nejmladší se nevyjádřily
- představení se líbilo, protože bylo zamilované
- mohlo být i jen mluvené, ale zpívané je lepší
- líbila se loutka mnicha

Dospělí se shodli, že muzika byla hlavním hybatelem představení postaveného na bázi operety či kramářské písně.

- zaujala proměna choreografie
- občas problém se světlem
- bylo to jen na půl plynu
- bylo to monotónnější než Kdos dobrý, pomoz....
- spontánní přínos tvůrců, jejich svébytnost a osobitost jsou příkladné
- proč to nehráli venku?

zapsal Rebel

FERNET

pro hosta

Opět v parku, ale tentokrát bez fernetu (redakční zásoby byly dopity včera kolem třetí hodiny ranní), jsem dnes vyzpovídala pro změnu posledního z mohykánů českého loutkářství Josefa Brůčka. Dozvěděla jsem se, že děláte v Bechyni se svým souborem Tatrmani loutkové divadlo hlavně pro mládež a pro dospělé, což mě hrozně zajímá, protože se často setkávám s názorem, že loutkové divadlo je divadlo pro děti.

Rozhodně nejsem mohykán, myslím, že nejsem ani poslední a mnozí tvrdí, že nejsem ani loutkář, to za prvé. Loutkové divadlo dělám v poslední době převážně se středněškolskou mládeží, která vlastně prostředky předmetu a loutky hledá odpovědi na velice složité otázky, které si klade. Podle mě lze tímto způsobem uvažovat o životě kolem sebe, řešit mnohé problémy, takže si rozhodně nemyslím, že by loutkové divadlo bylo jen divadlem pro děti. Koneckonců už v pravěku, kdy jsme ještě křepčili kolem ohně, fungovalo divadlo, kdy masky a předměty měly magický charakter a i v době obrození se hrála loutková představení převážně pro dospělé. Vzpomeňme na kočovné loutkáře, kteří svá představení hrávali nejen na vesnicích, ale i v bohatých městských palácích. Až postupem času se loutkové divadlo stalo záležitostí téměř výhradně dětskou, což je hrozná škoda, protože loutkové divadlo, pakliže se dělá dobře, má co říci i dospělým. Máme krásné příklady: divadlo Drak, Naivní divadlo... kam když přijde dospělý, potěší se stejně jako malé dítě. Viděli jsme krásné představení maďarského souboru, které mě nesmírně potěšilo, a které právě tou svou loutkovostí smazalo jazykovou bariéru.

Já bych se vrátila ještě k Bechyni. Prosíchlá se, že tam pořádáte nejen festival Faustování, ale i spoustu dalších akcí...

Ve spolupráci s městem Bechyně, s Kulturním domem v Bechyni, jehož jsem šéfem, občanským sdružením Tatrmani, jehož jsem šéfem, dáváme dohromady prostředky - KD dává prostory, město dává slevy na ty prostory, naše občanské sdružení shání granty... Tímto způsobem tak dáváme dohromady velké množství akcí. Když začnu od začátku roku, tak první víkend v únoru je to Bechyňské perlení, což je klasická přehlídka pro klasické divadelní soubory z celé České republiky, které klasickým způsobem pracují na klasických textech pro klasické diváky. Potom děláme regionální divadelní přehlídku Jaro, která je určena dětským divadelním, loutkářským a recitačním kolektivům. Když se budu držet pouze divadelních záležitostí, budu pokračovat Divadelní Bechyní, což je červnová národní přehlídka představení vojenských, která byla letos velice příjemná a o mnoho kvalitnější, než předchozí ročníky. Dalším je stále lepší a lepší Divadlo v trávě probíhající o posledním červencovém víkendu. Je to trošičku recese a trošičku inspirativní přehlídka ve velice krásném prostoru klášterní zahrady v Bechyni. Pokračovat budu Nahlazením, což je záležitost pouze ARTAMY - při té příležitosti bych měl říct, že ve všech přehlídkách spolupracujeme s ARTAMOU, s Open Society Fund, s ministerstvem kultury, s okresem a s mnohými místními - je to národní středněškolská dílna divadla a dramatické výchovy. No a konečně to Faustování, což je divadelní přehlídka loutkových divadel hrajících pro dospělé. Ještě samozřejmě pořádáme spoustu výtvarných akcí jak pro amatéry, tak pro profesionály, ale i hudební přehlídky, například Jihočeský hudební festival, který probíhá vždy celý červenec. Málem bych zapomněl Loutky v Bechyni, což je postupová přehlídka na LCH a taky na srpnovou výstavu loutek, na niž povezu některé loutky právě z chrudimského Muzea loutek.

Na tak malé město, jako je Bechyně jste fakt „dost dobrý“.

Já si taky myslím.

Vy určitě jezdíte na Chrudim často, máte pocit, že je právě na té letošní něco, co na těch předchozích nebylo?

Ježdívám jsem pravidelně, často jsme tu i hráli, ale když jsem nastoupil do funkce vedoucího kulturního domu, byla konstelace hvězd taková, že jsem nemohl. Teď se našťásti situace změnila a já tu mohu strávit celou přehlídku, i když tu letos nehrajeme. Je to nesmírně inspirativní. Člověk navazuje nové kontakty, poučí se, jak to dělají jiní. Takhle bych za chvilku věděl jen to, jak to děláme my a s tím bychom prostě vyprahli a skončili. Jestli je na letošní Chrudim něco, co tu nebylo předtím, nemohu moc posuzovat, protože jsem sem nějakou dobu nejezdil, ale rozhodně mě překvapilo množství inspirativních představení prvního dne. No, hlavně nemohu porovnávat, protože na letošní Chrudim, na rozdíl od těch dřívějších, nehraju.

A co tu teda vlastně děláte?

Jó, lektor... Já tady vedu Otevřený seminář, no, my si vlastně jenom povídáme o představeních, která jsme viděli. Myslím si, že je to potřeba. Přišel jsem na to na dnešní besedě, kde mám takový pocit, že začaly trochu litat vášně, i když porotci se to snažili nějak usměrnit. Já mám pocit, že nejlepší je, když se lidé baví neoficiálně, nezávazně o všem, jen tak u kafe.

Měl jste tady už příležitost popovídat si i mimo seminář?

Pochopitelně, tady člověk jde a zakopává ne o dlužní, ale o kamarády. Nejvíc mě mrzí, že si tady nemůžu popovídat s každým, koho znám a koho mám rád, protože to bychom propovídali celou Chrudim a je to nesmírně množství představení.

Ještě se zeptám, v jakém znamení jste se narodil?

Ryba.

O rybách se říká, že bývají často umělecky založené a velmi citlivé...

Rozhodně jsou asi trošičku vzteklé a neklidné... To mám podle sebe.

A máte radši draky nebo saně?

Na sáňkách jsem hodně ježdíval, rozmlátili jsme je... Draky nebo saně... Drak je dobráčisko, saně, z té bych měl strach. Takže radši draky. S drakem se dá obejmut.

Dobrá, tak vám děkuju a snad si ještě budeme mít šanci spolu popovídat.

Markéta Miláčková

Matušaš Gala

Ptali jsme se pana místostarosty Řezníčka

Otázka první se týká nově zrekonstruovaného Pippichova divadla. Jak vše probíhalo?

Rekonstrukce divadla rozhodně nepatřila k rekonstrukcím jednoduchým, protože budova patří do památkového fondu a vyžaduje určitou ochranu. Původní představa architekta pana Meleny, podle které se měly přestavovat balkóny, lóže a tak podobně, nakonec z hlediska památkářů neprošla a musela se zvolit jiná varianta podle ing. architekta Krejčíka, která je variantou, kterou dnes mají návštěvníci LCH možnost vidět. To znamená zachované balkóny i lóže a nová elevace, která způsobuje, že je dnes oproti původnímu divadlu dobře vidět a i snad dobře slyšet.

My loutkáři jsme zatím s přestavbou Pippichova divadla spokojeni. A co chrudimská veřejnost?

Chrudimská veřejnost je ve většině případů spokojena. Pochopitelně, jako vždycky u všeho se najdou lidé, kterým se třeba něco nezdá. Někteří se například zdála příliš vysoká cena a možná je to dané i tím, že „nechtěli slyšet“ na všechny ty technické

novinky a vymoženosti, které byly v divadle nainstalovány.

Další otázka patří festivalu. Jak se letos dařilo profinancovat LCH?

Po dobu devíti let jsem měl možnost účastnit se příprav LCH z postu místostarosty. Letošní rok proti těm letům minulým dává určitou šanci. Že problémy, které tady byly tak v letech 1991-1993, se podařilo dostat do takové polohy, že dnes jsme schopni festival solidně zabezpečit.

Radnice tedy má stále „sílu“ bojovat za svůj festival?

To není jenom otázka radnice. Já si myslím, že je to otázka celého města i občanů, protože každé město by mělo umět nabídnout něco výjimečného, něco zvláštního a myslím si, že loutky a loutkový festival, který je tak „mladý, jak jsem já starý“ si zaslouží, aby byl tím výjimečným fenoménem, který Chrudim zvýrazňuje.

Jak, podle Vás, vnímá chrudimská veřejnost loutkáře a festival?

Já se vrátím ke své devítileté zkušenosti, kdy festival vnímám trochu jinak - nejenom jako Chrudimák, ale i jako osoba, která díl zodpovědnosti nese. Byl jsem včera při zahájení docela mile překvapen, co lidé se přišlo podívat. I zájem o jednotlivá představení svědčí o tom, že medializované myšlenky, že Chrudim loutkáře nebere nebo že jsou jí na obtíž, byly chrudimskou návštěvností vyvráceny.

Myslete si, že se do budoucna podaří udržet časové rozvržení LCH v její stávající podobě? Myslím tím v podstatě optimální počet dní, po které LCH trvá?

Celý festival je festivalem s danou strukturou a popravdě řečeno my jako pouzí organizátoři, kteří zabezpečují prostě fungování festivalu, nemáme příliš mnoho možností toto ovlivňovat. V patřičné interakci s ministerstvem kultury, které považuje tento festival za natolik výjimečný, že ho podporovat chce, se podaří tento festival organizačně do budoucna zvládnout a pokud tady bude ze strany amatérských loutkářů požadavek, aby festival byl delší, tak si myslím, že jsme schopni tento požadavek zvládnout. Stávající rozsah, tedy první týden v červenci, kdy můžeme využít dvou státních svátků, nám dává ideální možnost pro účast amatérů. Považuji navíc za velmi sympatické zahajovat prázdniny odlehčenou náladou, kterou loutkáři do Chrudimi vždy přivezou a předpokládám, že ji sem budou vozit i nadále. Byla by to škoda, kdyby si ji nechali ve svých městech a vesnicích.

Podařilo se vám při vaší časové vytíženosti vidět nějaké letošní představení?

Časová náročnost bohužel k mému postu patří. Ale viděl jsem včerejší představení a teď přicházím z představení, kde jsem si sice nevšiml, jak se jmenuje, protože jsem přišel na poslední chvíli, ale bylo to velmi příjemné. A ještě nějaká představení chci absolvovat, protože tam člověk zapomene na strasti a starosti, které souvisí s postem zástupce starosty města

Vy osobně tedy zůstanete festivalu věren?

Byl bych asi špatným Chrudimákem, kdybych ji věrný nebyl.

J. Sch. S.

Den druhý

Redakční maraton pokračoval stejným tempem - nevyspalost, oči šejdrem, smršť kafi a cigaret, práce, práce, práce. Opět snad už magická čtvrtá hodina ranní, kdy z počítače vyjždějí konečné podklady pro tisk časopisu. Nervové zhroucení skoro za dveřmi. Opětovné peripetie s ubytováním Šotka. Holt psi to nemají lehké. Ale ani lidé.

U prvního stánku jsem zakoupil Noviny Chrudimska a s potěšením zjistil, že naše divadelní stránka přeci jen do tiskárny v Hradci opravdu dorazila včas. A pak jen rychle kuře „stokrát jinak“ v malém grillu cestou po schodech z Žižkova (!) náměstí, kde vás obslouží veselý chlapík a svou dobrou náladou tak znovu nastartuje trochu klidu v srdci, proběhnout městem k divadlu páně Pippicha a uvědomit si, že vše začíná nanovo. Ou, mé mozkové buňky, do střehu! První pokyny cheffa Jardy Schilase Stuchlíka, první kafe, první příjemné představení (Bio desilusion od souboru Bifule), mimochodem úplně první, na které se mé tělo bylo schopno dostat.

Až přijedu zpět do krajin turnovských budu asi trochu jiný. Díky loutkářům naplněn hezkými zážitky, díky Rádlu méně líný. Asi doma založím i noviny.

Jindřich Kallwach

Herecký výkon Oscara hodný

Mezi členy Blučinského souboru vyrostla herecká star. Výkon, který jsme si mohli vychutnat v samotném závěru Bia desilusion, je ukázkou dokonalého vnímání a soustředěnosti na hereckou akci. Sledování této úchvatné němé kreace korunované pompézním gestem se stalo největším diváckým zážitkem celého Rádlu a jsme přesvědčeni o tom, že je to i váš favorit. Díky, králíčku!

Rádlu

Don Šajn na zámku

Obnovenou inscenaci Dona Šajna vám představí Spoikové loutkové divadlo V Boudě z Plzně. Půjde o představení takřka noční, které bude začínat v pondělí 5. července o 22. hodině večerní. Odehraje se na nádvoří zámku ve Slatiňanech, což je nejvýše hodinová pěší procházka z dějiště naší LCH. Po skončení představení se tamtéž bude konat posezení s moravským vínem a českým uzením. Všechny zájemce zve srdečně kastelán zámku Jarda Havlíček. Pro ty, kteří považují těch pár kiláček za neprokonatelný problém, jsou líní nebo prostě na hrad nechtějí, budou mít možnost shlédnout toto klasické drámo na tradiční Loutkářské pouti pořádané na závěr přehlídky v úterním dopoledni. Přijďte a neprohloupíte!

Matyáš Gala

Mé radosti a problémy inspirativních představení prvního dne

V prvním dni Loutkářské Chrudimi mě nejvíce zaujalo představení Medvěd a oráč LD Bobita z Maďarska. Perfektně až groteskně animované loutky, které vznikly z „náhodně“ nalezených předmětů, byly lahůdkou pro oči snad každého loutkáře. Další radostí, kterou mi maďarské divadlo přineslo, byla jeho čitelnost. Byla to ukázka jasně, logicky a přehledně vedeného představení, které i přes jazykovou bariéru lehce komunikovalo i s nejmenšími diváky. Celkovému vyznění představení možná poněkud uškodilo, že nejlepší pohádka byla hned na počátku. Pak představení poněkud retardovalo.

Druhé zahraniční představení divadla AHA ze Švédska (Dračí zlato) oslovovalo neobvyklým zakomponováním jediné herečky do scény i svou naivní čistotou. Menší radost jsem již měl z nejednotnosti použitých prostředků - loutky hlavních postav oproti pohádkovým bytostem. Navíc některé pohádkové bytosti dějem pohádky procházely, aniž se jí dotkly, aniž jí ovlivňovaly. Přes tyto (mé) výhrady česky tlumočené představení oslovilo i malé diváky - tedy uspělo.

Poslední představení, které jsem ve čtvrtek viděl, bylo pro mě inspirativní různým diváckým přijetím. Pohádky pro nehodné děti LD ALFA z Plzně přivedly svým razantním, leckdy až drastickým herectvím mnohé diváky již během představení ke spontánní pozitivní reakci. Přiznám se, že jsem mezi tyto diváky nepátril. Nesouhlasil jsem se světelnou agresí při příběhu chlapce utíkajícího z ostrova, nesouhlasil jsem s přístupem k žirafě opeře, nesouhlasil jsem se způsobem uchopení Prévertovy poezie. Zdálo se mi, že J. Prévert nebyl takovým, jak mi ho divadlo ALFA představuje, že takto zcela jistě nepřemýšlel... a teprve později jsem si vzpomněl na jeho kruté absurdní hříčky. - Divadlo ALFA mě svým představením řádně znepokojilo a donutilo přemýšlet. Proto mu, i když jsem s jeho představením původně nadšen nebyl, děkuji. Za inspiraci.

Na čtvrté představení jsem se nedostal. Nejprve mi řekli, že tam seminaristé a lektori nemohou a pak už prý nebyly listky. Pokud si však na představení dobře pamatuji z pražského Přeletu nad loutkářským hnízdem, vím, že divadlo Drak z Hradce Králové v pohádce Tři zlaté vlasy děda Vševeda ukazuje perfektní práci s loutkou. Na pražském představení jsem měl jisté problémy s pojmenováním oněch tří dam, které představení provází. Jsou to tanečnice z hracího stroju? Z jarmarečního divadla? Jsou to vypravěčky a nebo sudičky? Zatím přesně nevím. Nenašel jsem také dosti pádný důvod ke spojení klasických dřevěných prostředků s prostředky moderní techniky, kam laterna magika i promítání diapositivů podle mého patří.

Josef Brůček

JIRÍ ŠIMEK - OBRAZY, PLASTIKY, LOUTKY ANEB NOVINÁŘOVY ŽIVOTNÍ OTÁZKY

Ihned po skončení drakáckého představení jsem se přesunul do výstavní síně, kde již probíhala vernisáž pana Jiřího Šimka. Jelikož se musí vystoupat do třetího patra a já spěchal, vešel jsem se slušnými tlaky v hlavě. Na první pohled síní proplouvaly jen starší dámy a pánové. Jaký šok to však byl pro mou zmatenou hlavu, když se z davu vynořil kašpárek - a ten byl mladý. Dříve než jsem se vzpamatoval, byl pryč a pouze v uších mi zněl cinkot jeho rolníček. Hledal jsem záchranu a také maskoval své rozrušení koukáním na obraz. Pohledem na něj jsem se nijak neukotvil, obraz se velmi vehementně vlnil, jako by plachtou na stězi byl. Urychleně jsem odvrátil oči a zapíchl je do vedle sedící loutky. Hu, mrkla na mě levým okem a já již nevěřil ničemu. Zvláště, když se přede mnou mihli další dva kašpárci. Opět mi v uších zůstal šílený cinkot a já ztrácel poslední kousky země pod nohama. Musel jsem si sednout. A tu, jako by do mě nová energie vstoupila a já byl konečně schopen fungovat. Během chvíle jsem v davu vyhledal mistra, který vedl předlouhé rozhovory s nejrůznějšími lidmi a od těch hovořících se táhla strašná fronta čekajících. Prohlížel jsem si mistrova díla, která poslušně snášela mé pohledy a nedělala neplechu. V duchu jsem si opakoval životní otázky novináře a s jistou nervozitou si představoval plánovaný rozhovor. Hle, fronta zcela zmizela a mistr téměř začal tápát po siní. To byla pravá chvíle, abych k němu přistoupil, ale překazil mi to silnější pán, který opět zapředl hovor. Vyčkal jsem. Vzduch v siní byl příjemný, ale já přesto cítil tep v hlavě. Dostavilo se lehké zatmění a to už na mě mával vodník se zelenými pentlemi. Dospěl jsem k závěru, že zde straší a započal strategický ústup. V polovině cesty jsem potkal osamělého pana Šimka. „Dobrý den, mohl bych s vámi natočit krátký rozhovor?“ Odpověď mi přinesl příjemný hlas a já se přestal bát. Sedli jsme si ke stolečku, já zapnul svůj Mini Portable Cassette Recorder Casio a rozhovor se rozběhl hladce a na plné obrátky. Jakou jsem měl radost, když jsme se rozešli s dobrou náladou a s přátelským stiskem ruky. Do redakce jsem téměř vletěl a jaké překvapení zkřivilo můj výraz, když jsem místo nahrávky poslouchal prázdnou kazetu. Bylo mi do breku. Pan Šimek mi povídal tak zajímavé věci a já je na své pásce neměl.

Chtěl bych se touto cestou omluvit panu Šimkovi za čas se mnou ztracený.

V.B.

Semináře

Rádlo na seminářích

V dopoledních hodinách jsme si vyrazili do SZŠ, kde obvykle probíhá většina seminářů. A hle – opravdu jsme tam některé z nich objevili. Někteří sice byli v parku (o těch píšeme jinde), ale zbylé účastníky jsme v jednotlivých učebnách Chrudimské „zdravotky“ okouknout mohli. První místností, do které jsme vnikli, bylo působiště semináře E. Ve třídě s obrazem pana prezidenta na zdi se za čtvercovým stolem diskutuje. Panuje tu příjemný klid, občas kdosi popochází, argumentuje se tu věcně a bez emocí, nikdo se s nikým nehádá. Všichni se shodnou na tom, že slovo a mluva na divadle není žádná sranda a že se na to musí dávat bacha. Za dveřmi s písmenem H panuje o poznání čilejší ruch. Mezi stěnami plnými plakátů z Brava se tu hemží děti a zkoumají pohybové možnosti předmětů, co že se s nějakou zdánlivě obyčejnou věcí dá dělat. Přišli jsme právě vhod, neboť se tu chystají drobné předváděčky práce s předměty. Děti tu rozpohybovaly brýle, Vykřičníčky, kuličky či krabičky. Zaznívají tu i poučené diskuse o co možná nejlepším řešení každé situace. V tajemné místnosti semináře K je mnoho mystického, neznámého i příjemného. Mluví se tu anglicky a ve chvíli, kdy jsme přišli, nedělalo se nic. Odpočívalo se po dobře vykonané práci. Ještě se vrátíme a vyzískáme podrobnosti. Běčka jsou venku na dvoře. Sedí na vínových plastových křesílkách a dva přesvědčiví lektori svými příjemnými hlasy promlouvají o umělém světě divadelní reality. Auditorium uznale naslouchá, přikyvuje. Na rozdíl od předchozích seminářů je tento kuřácký. Zvedáme se a mizíme. Jako duchové jsme propluli stanovišti různých písmen, byli jsme hned tu, hned tam, nikde jsme se dlouho nezdrželi. A i když jsme nebyli všude, bylo to milé zjištění, že se nikde nezahálí. Divadlo potřebuje aktivitu. A tak nám dejte o své práci vědět, milí seminaristé, i vy sami!

Seminář A

Vystoupení dětí pod vedením Olinky Strnadové bylo pro mě pohlazením. Oceňuji obrovskou nápaditost ve využití předmětů. Já jsem si mlaskla, protože se mohu naučit (i ve svém věku !!!), jak motivovat třeba nácvik rytmizace písničky, nebo učení se druhům slov i násobilky.

Seminář A má ve vedení pana lektora, který hýří energií, pohodou, má rady - škoda, že to nemůžete s námi prožít. Člověk objevuje, co všechno umí, čeho všeho je schopen.

Je to super skvělé.

HAD

OHLASY SEMINÁŘE

MM: Ty chodíš do semináře G. Jak se ti tam líbí?

ANEŽKA (6 let): Mám říct ty polystyrénový hlavičky?

MAMINKA: Ano.

A: Já jsem dělala z polystyrénovejch vajíček kočičku.

MM: A jak se ta kočička jmenovala?

A: Micinka.

MM: S Micinkou jsi pak hrála divadlo?

A: Ne, my jsme si s nima hráli na Perníkovou chaloupku.

Udělalí jsme i perníčky z takovýho tvrdýho papíru.

MM: A baví tě to?

A: Trošku.

MM: Děkuju.

MM: Ty jsi ze semináře I. Co tam děláte?

HONZA, 7 let: My jsme dneska byli tam, jak je to ping-pongový hřiště kousek u tý nemocnice a dneska jsme tam lovili pulce.

MM: A chytli jste nějaký?

H: No, skoro celou flašku.

MM: Co tě nejvíc baví na semináři?

H: Lovit pulce.

MM: Děkuju.

MM: Ty jsi ze semináře H. Co tam děláte?

ANIČKA, 9 let: Chodíme na procházky, kreslíme a hrajeme si.

MM: Baví tě to?

A: Jo.

MM: Co nejvíc?

A: Ty procházky.

MM: Děkuju.

MM: Ty chodíš do Gěčko, co děláte?

BĚTKA, 4 roky: Třeba nějaký hry. Třeba na vodníky.

MM: Jak se to hraje?

B: To nevím.

MM: Vždyť jsi to hrála.

B: To jsem zapomněla.

MM: Děkuju. A co baví na semináři maminku?

MAMINKA: Hlavně to, že tam mohu být se svou dcerou, protože ji celý rok někam odkládáme.

MM: Děkuju.

Oslovili mě Maďaři

Maďarské představení Medvěd a oráč vybrala pro nás Chrudimská Beseda lehkou rukou a určitě nás potěšila. Jasně prezentované situace, výborná hra s loutkou, humor a podívejme se, všichni rozuměli maďarsky...

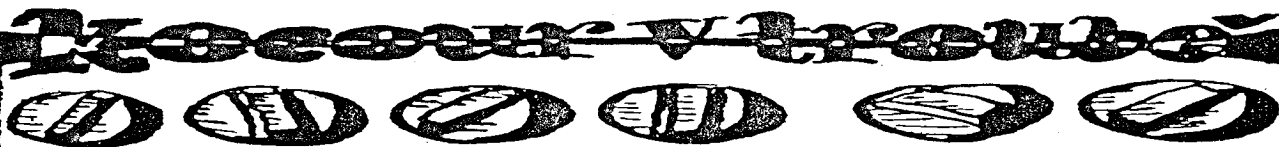
Bylo to umné a velmi kultivované. Cenila jsem si té až úzkostlivé snahy opravdu vytvořit před našima očima loutku z věci běžné, což vyvažovalo lehce neuvěřitelné vaudevillovské rozehrání celé komedie. Tak kultivovaní herci (a režie) po všech stránkách připomínali šlechtice, hrající si pro potěšení kus z prostředí venkovského lidu. Nevadí!

Taky zazpívali, jak jinak než bezvadně, své lehce ironizované halekačky, na kterých hru nesli nad zemí a velmi mě rozradovali.

Blanka Šefmová

Baron posléze leze

Jak básničky přicházejí o iluze je krásné vidět v nočních hodinách v pochybných podivních. Básnička s rozzářenými očičky a zrychleným dechem náhle znechuceně sleduje, jak se její vyvolený objekt pomalu, ale zaručeně přesunuje každým pohledem skrz krasohled s uchem do říše rozšířeného nevědomí a poznenáhlu zjišťuje, že z očekávaných hratek nic nebude. Chlapec s nápisem VERSACE na černém tričku a nabýskanou pleši už blabolil tak, že brní usí a dívka se rozhlíží, kudy vzít do zatečených. Chlapec pronese cosi, o čem si myslí, že je vtipné a také se tomu zasměje. Sam. Básnička odchází s jiným k jiným slastem. No co, odkrkne si chlapec a opět se zasměje. Opět sam. Ale nebojte, milé básničky, je zde spousta chlapců, co nekrkají a ví, že pohled do lána (dívčí duše) je zajímavější než na dno püllitru. A takové hledej, milá básničko, s těmi veršů jambicky i realisticky. A trochu trocheje po ránu jistě povzbudí tělo i ducha.

A konečně se nám v redakci shromáždilo několik otázek od našich rozdílných čtenářů. Všem výjma autorky níže zodpovězeného dotazu vzkazují "radu ti dám, porad' si sám", protože kdo se bojí, nebude mít kocoura na pekáči. A tobě, autorko anonymu, radím toto: barva tvých vlasů není v žádném případě překážkou, je třeba každému chlapci vysvětlit, že "které neměl zřavě, neví, co je láska, jak říkal staré Berošek".

Recept pro třetí večer

Modrá hvězda (vzpomínka na zaslé časy a krásná rána)
panák Curacao Blue, dvojka tonicu, limeta, kostka ledu
promíchejte v libovolném pořadí a po třetím drinku hodně plazte jazyky (poznáte proč)